

356. Zesde dictee van de gemeente Sint-Anthonis

(auteurs: Piet Vloet en Piet Verhoeven)

Hallekidee, daar heb je weer een linguïst van de alfa-afdeling die een bêtamens probeert wijs te maken dat bovenstaande zinsnede metaforisch geen faliekante nonsens inhoudt.

Freewheelend tijdens mijn knooppuntenroutefietstocht geniet ik met een zomers humeur 's zomers en 's winters van de twaalfduizend een bunder natuurschoon waar ik geënthousiasmeerd luister naar zorgeloos getjeuter van izabelkleurige vogels; helaas hoor ik ook het angstig gepiep van door gaaien bespiede kadoddertjes onder hun kaduuk nest.

Van tevoren had ik gepland op de bonnefooi een bezoek te brengen aan Bronlaak dat volgens de geruchtenmolen het achtste dorp van Sint-Anthonis wordt.

In dat voormalig moerasgebied rijst nu een statige villa met souterrain op, die alom een serene rust uitstraalt welke een hellehond, waarmee ik met kynologische vleierij in het gevlij tracht te komen, wreed verstoort.

De naam 'Bronlaak' is vernederlandst, want anno Domini negentienhonderdachtenveertig mocht men niet pro-Duits, maar wel prowesters zijn; de naam verwijst naar de bron van koning Laac uit de graalsagen; deze bron bezat zodanige helende kracht dat zelfs een gebroken zwaard 'geheeld' werd door onderdompeling erin.

Bronlaak is een helende bron en een hecht dorp, dat een autonoom bestaan leidt met nadruk op zelfontplooiing en selfsupporting; in de keuken komt de geur van hachee, komijnkaas en cakejes je tegemoet; in de horeca-afdeling schenkt men cappuccino en een whisky'tje; op de boerderij lopen rouwdouwers in T-shirt rond om petticoatroze biggetjes te verzorgen; in de hobbyruimte waar men in een tosti-ijzer een heerlijke tosti bereidt, borduren enkelen onder het neuriën van een wiegelied op rembrandteske wijze een wiegenkleed.

De vrijetijdsbesteding wordt geruggensteund door het antroposofische gedachtegoed: een diskjockey produceert in een discobar tientallen decibellen; de redactie van het feuilleton debatteert over de ingebruikname van een nouveauté; de schildergroep aquarelleert of vervaardigt gouaches; een sportfanaat breakdancet en skatet naar hartenlust; biljarters staan in een queue om de keu vast te mogen houden, terwijl ze gewetenloos harteloze quatsch verkopen; een enkeling houdt zich ver weg van deze hectiek op in een zijingang en bladert door een tabloid dat hij niet lezen kan.

In tweeduizend acht celebreert Bronlaak ten langen leste zijn diamanten bestaan; een jaar waarin onloochenbaar een einde komt aan het enclavebestaan wat gerealiseerd wordt door de woondependances in de diverse dorpen waardoor de integratie geen debacle wordt en zeven plus een toch een is.